

[Erling Jensen]

ningerne, låneordningerne for håndværk og mindre industri – efter Håndværksrådets mening netop er vækstfremmende. Derfor ville jeg umiddelbart gå ud fra, at det ikke kunne være her, regeringen – jeg forstår, det aldrig kan være ministeren, men regeringen – måtte have planer om at forringe disse ordninger. Men jeg går umiddelbart ud fra, at med denne enighed om det vækstfremmende som det afgørende er der formentlig og forhåbentlig heller ingen andre i regeringen, der drømmer om at forringe disse ordninger.

Industrirådet har allerede nu, inden de eventuelle planer, regeringen måtte have om forringelser i 1984, markeret, at udviklingen i eksporten sammenholdt med begrænsningen af midlerne til eksportfremme har nødvendiggjort, at man har nedsat eksportfremmestøtten til et så lavt niveau, at Industrirådet kan have sine tvivl om, hvorvidt det er tilstrækkeligt til at løfte de nødvendige aktiviteter.

Derfor var det vel også værdifuldt at få at vide, om ministeren ikke vil gøre sig anstrengelser for at skaffe de midler, der er nødvendige for allerede i indeværende år at udnytte det svage opsving til det størst tænkelige eksportopsving, altså løfte disse satser på ny, og om han ikke på denne baggrund meget nemt kan sige mig, at der bestemt ingen yderligere forringelser sker.

Ministeren nævner stadig væk ikke, hvad han kunne tænke sig at gøre for iværksættelserne. Han siger, vi bør have tålmodighed med, hvad der sker med ordningerne fremover. Men den tålmodighed, ministeren efterlyser, er for alle andre end ministeren en usikkerhed. Jeg har fået en klar fornemmelse af, at både erhvervsorganisationer og lønmotagernes organisationer føler denne usikkerhed meget stærkt. Ministeren afviser det forlydende, der så sent som i dag står i et af vore dagblade, og jeg går da ud fra som en given ting, at denne afvisning betyder, at vi ikke kommer til at se noget om kort tid, der ligner det, ministeren netop afviser i dag.

Jeg vil sige til ministeren, at jeg fortsat finder, at der ved ministerens manglende svar, ved ministerens manglende markering af at ville følge udviklingen i erhvervene op med en tilsvarende udvikling i de ordninger, ministeren administrerer, er skabt en usikkerhed, som er til skade for den selv samme vækst, for den selv samme udvikling, som

ministeren i sin redegørelse gør til det fornemste at fremhæve.

Collet (KF):

Hr. Erling Jensen fra socialdemokratiet affyrede en ordførertale i en så rasende fart, at det kneb med at få noteret ned alle de tilskud og støtteforanstaltninger, som hr. Erling Jensen ønskede fortsat skulle gælde for dansk erhvervsliv. Denne erhvervspolitik hos socialdemokratiet bar lidt præg af socialdemokratiske antikviteter, støtte her og tilskud dér. Det gælder både støtte og tilskud, at de kan virke konkurrenceforvridende. Det var også det, jeg gjorde opmærksom på i mit første indlæg, og jeg gør stadig væk opmærksom på, at i det omfang der er tale om konkurrencemæssig ligestilling med ordninger i andre lande, er det klart, at de erhvervsfremmeordninger, vi har, skal fortsætte.

Jeg vil i denne forbindelse pege på faren ved, at man yder tilskud og støtte af social natur. Betragter man udviklingen, vil man se, at nye brancher opstår og andre forsvinder. Eksempelvis er karetmagererhvervet forsvundet, hvorimod der i øjeblikket opstår masser af nye brancher inden for elektronik og andre steder. Derfor skal man passe på igenem sin erhvervspolitik ikke at give tilskud til karetmagerne og beskatte vækstindustriene for stærkt. Man skal være forsigtig med ikke at forveksle erhvervspolitik og socialpolitik. Erhvervspolitik skal udelukkende have til formål at sikre industriens konkurrenceevne over for andre lande, således at man kan gavne økonomisk vækst, eksport og beskæftigelse her i landet.

SFs efterhånden ret kendte erhvervspolitiske synspunkter indeholder de sædvanlige udsagn, og de er et led i den sædvanlige politiske strategi hos SF, hvor man vil underminere erhvervsudøvelse i privat regie. Man vil kollektivisere. Jeg tror ikke, at vi når til nogen enighed i diskussionen her.

Med hensyn til fru Janne Normanns synspunkter på overskudsdelingen skal jeg tilslutte mig industriministerens synspunkter og sige, at det er et spørgsmål, om den enkelte virksomhed selv skal afgøre, om det er hensigtsmæssigt, at man får overskudsdeling. Nogle steder passer det, andre steder passer det ikke. De steder, hvor man skal have det, er dér, hvor sammenhængen er åbenbar og